

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 158/2018
07.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранка Станића, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по захтеву АА из ..., улица ..., кога заступа пуномоћник Душан Игњатовић, адвокат из ..., улица ..., за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда З У 11334/16 од 01.03.2018. године, са противном странком Министарством правде Републике Србије, у предмету престанка делатности јавног бележника, у нејавној седници већа одржаној дана 07.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба АА из ... поднета против решења Министарства правде Републике Србије број 740-08-00352/2012-22 од 11.07.2016. године, којим је у ставу првом, утврђено да је тужиоцу, јавном извршитељу, именованом решењем министра правде број 740-08-00352/2012-22 од 20.03.2013. године, за подручје Вишег суда у Београду и Привредног суда у Београду са седиштем у Београду, ..., рођеном дана године, престала делатност због навршавања радног века. Ставом другим решења одређено је да до именовања новог извршитеља послове, предмете и евиденцију по којима је поступао тужилац привремено преузима заменик јавног извршитеља ББ, именован решењем министра правде број 740-08-0855/2015-22 од 25.04.2016. године. Ставом трећим решења одређено је да се исто објављује у "Службеном гласнику Републике Србије".

У захтеву поднетом због повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права, подносилац као и у тужби наводи да је 29.04.2016. године напунио 67 година живота у време када је на снази био ранији Закон о извршењу и обезбеђењу који није предвиђао престанак делатности због навршења радног века. Сматра да је одлазак у пензију код предузетника добровољан чин и да у погледу њих не постоји могућност навршетка радног века када се у пензију одлази по сили закона, као и да чак и запослени могу да наставе обављање делатности након навршених 65 година живота и испуњења услова за пензију. Позива се на пресуду Европског суда у предмету "Бака против Мађарске" и посебно истиче да је и он, као и судија Бака, имао легитимно очекивање да ће моћи да се бави делатношћу извршитеља док се за то осећа способним

и док може да ради. Истиче да уколико би се критеријуми Европског суда за људска права из случаја Бака против Мађарске применили на његов случај, добили би идентичан исход, односно повреду права гарантованих Конвенцијом. Важећи Закон о извршењу и обезбеђењу поједине институте предвиђене Законом о раду примењује на јавне извршитеље који су предузетници, а не лица у класичном радном односу, јер они одлазе у пензију по слободној вољи у било ком тренутку након што испуне предвиђене услове за одлазак у пензију. Указује да је побијана пресуда донета уз повреду члана 32. став 1. Устава Републике Србије без одржавања усмене расправе и без навођења разлога због којих усмена расправа није одржана. Предлаже да суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка Министарство правде Републике Србије је у одговору на захтев остало при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложило да суд захтев као неоснован одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца јер је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање и без повреда правила поступка од утицаја на другачије решење ове правне ствари правилно применио материјално право, те за своју одлуку дао разлоге које, као довољне и у свему на закону засноване прихвата и суд. Ово стога што је у спроведеном поступку правилно утврђено да је тужилац, који је за јавног извршитеља именован решењем Министарства правде од 20.03.2013. године, у моменту доношења решења имао навршених 67 година живота те да му из тог разлога престаје делатност по сили закона на основу члана 486. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 106/15), којим је прописано да јавном извршитељу престаје делатност по сили закона кад наврши радни век (став 1), да радни век навршава кад напуни 67 година живота (став 2), те да министар решењем утврђује навршење радног века јавног извршитеља (став 3).

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста правилна и на закону заснована, а да је Управни суд у побијаној пресуди дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово стога јер се из списка предмета види, а што се ни наводима захтева не оспорава, да је подносилац захтева дана 29.04.2016. године напунио 67 година живота и да му је из тог разлога престала делатност по сили закона на основу члана 486. Закона о извршењу и обезбеђењу ("Службени гласник РС" 106/15) решењем Министарства правде Републике Србије од 11.07.2016. године. Како је наведени Закон о извршењу и обезбеђењу у примени од 01.07.2016. године и био је на снази у време доношења побијаног решења, то је, и по налажењу овог суда, тужени орган правилно оспореним решењем, на основу члана 486. Закона о извршењу и обезбеђењу, утврдио да тужиоцу престаје делатност због навршавања радног века.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева, а који су истицани и у тужби, па налази да су неосновани због разлога наведених у образложењу побијане пресуде.

Околност да навршење радног века као разлог за престанак делатности јавног извршитеља није било предвиђено законом на основу кога је подносилац захтева именован за извршитеља, не чини оспорено решење и побијану пресуду незаконитим, имајући у виду временско важење Закона о извршењу и обезбеђењу на основу којих су донети. Подносилац захтева указује да је одлазак у пензију код предузетника слободан чин, да код њих не постоји могућност навршења радног века и одлазак у пензију по сили закона, али при томе занемарује битну чињеницу да јавни извршитељи не обављају предузетничку делатност већ врше јавна овлашћења у извршном поступку која су поверена законом, обављајући ту јавну делатност у статусу предузетника или члана ортачког друштва. С обзиром на то да су на јавне извршитеље законом пренета поједина јавна овлашћења са судова, законодавац је био овлашћен да законом на посебан начин уреди положај јавних извршитеља, односно услове и поступак за њихово именовање, услове за почетак обављања делатности и разлоге за престанак обављања делатности. Навршење радног века са 67 година живота је предвиђено као разлог и за престанак функције судије Врховног касационог суда, док осталим судијама радни век престаје са 65 година живота (члан 59. Закона о судијама). Стога је непримерено указивање подносиоца да су у његовом случају учињене неосноване разлике у третману на основу старосне доби, што је довело до повреде начела забране дискриминације из члана 21. Устава. Осталим наводима из захтева који се односе на навршење радног века као нови разлог за престанак делатности јавних извршитеља, у суштини се оспоравају постојећа законска решења па за њихову оцену може бити надлежан само Уставни суд у поступку оцене уставности закона.

Неосновани су наводи подносиоца захтева да је Управни суд пропустио да наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу, јер је у образложењу побијане пресуде наведено да је управни спор решен без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања. Врховни касациони суд у потпуности прихвата наведене разлоге зато што није спорно да је подносилац захтева имао 67 година живота у моменту доношења решења Министарства правде које је оспорено тужбом у управном спору, а то је једина чињеница битна за пресуђење. Следом наведеног, правно су неутемељене тврдње подносиоца захтева да је у управном спору због неодржавања усмене расправе повређено подносиочево право на правично суђење.

Врховни касациони суд такође констатује да је у побијаној пресуди на правилан начин образложено због чега случај "Бака против Мађарске" (пресуда Великог већа Европског суда за људска права од 23.06.2016. године, број представке 20261/12) није примењив на одлуку о престанку делатности подносиоца захтева као јавног извршитеља.

Имајући у виду све наведено, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ

дана 07.06.2018. године, Узп 158/2018

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа-судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић